

Na regen komt zonneschijn.

Harm klapt zijn paraplu dicht. De druppels vliegen in het rond. “ Het is gebeurd vrouw”. Hij geeft Ingrid een karige zoen net naast haar mond en loopt de zwak verlichtte gang in. Ingrid had het al gehoord aan de manier waarop hij zijn autodeur dichtsloeg. De genadeklap was vast gevallen vanavond.

In de keuken maakt Harm een beker melk warm en gaat zitten op het krukje wat hij onder de grote eettafel vandaan had gevist. “ loat mie moar eem, goa maar vast noar berre ik kom straks wel” . Ingrid weet dat als haar man dit zegt het geen enkele zin heeft om te gaan vissen naar wat er vanavond gebeurd was. Dat komt later wel dus maakt ze aanstalten om naar boven te vertrekken. Niet wetend wanneer Harm naar bed gaat. Als hij in deze stemming is kan dat nog heel lang duren en morgen moet zij weer vroeg op.

Harm zucht nog maar eens, eigenlijk is het meer een soort kreun. Hij kan wel inpakken. Is niet meer in tel. Hij besluit toch ook maar een borrel te nemen. Morgen meld hij zich ziek, dat weet hij nu al. Hoe kan men dit elkaar aan doen.

Een paar huizen verderop woont Gerard, hij is dominee. Niet zo maar een dominee. Nee, onder zijn bezielende leiding is het kleine dorpskerkje uitgegroeid tot een grote regiogemeente. Elke zondag opnieuw voegen zich nieuwe mensen toe en de meesten blijven. Gerard was er trots op dat zijn gemeente zo’n groei door had gemaakt. Hij zag Gods Zegen daarin. Vrolijk fluitend was hij door het leven gegaan. Ans, zijn vrouw, was er altijd zo blij mee om haar man zo vrolijk te zien. Maar er kwam verandering in. Een paar weken geleden was Gerard totaal verslagen thuis gekomen. In tranen had hij verteld wat er binnen zijn gemeente gebeurd was. Vooral Harm was hem zo tegen gevallen, nooit had hij achter Harm gezocht dat hij zo uit was op eigen eer en roem. Nu was het al zover dat een groet uitbleef als ze elkaar op straat tegen kwamen.

Gerard knielt neer achter de keukenstoel. Bij wie moet hij het anders zoeken dan bij God? Ans slaapt al. Die gaat hij niet meer wakker maken. Morgen zal hij haar vertellen hoe het vanavond was gegaan. Diep treurig was het.....

Gerard zoekt altijd het aangezicht van God in alles wat hij doet. Zo had God hem laten zien dat er nieuw bloed in de oudste raad moest komen. Op democratische wijze moest dit gekozen worden. Dus had Gerard voorgesteld om een oudsteraad verkiezing uit te schrijven in de gemeente. Iedereen zou iemand die hij of zij geschikt vond mogen opgeven en op deze wijze zouden er mensen naar voren komen die door God geroepen zouden zijn om de taak als oudste op zich te nemen. Gerard voelde dat God het zo bedoelde en stapte welgemoed met dit voorstel naar de raadsvergadering. Men kon er toch alleen maar mee eens zijn?

Waar hij geen rekening mee gehouden had waren mannen als Harm en Leo die al jaren deel uit maakten van de oudstenraad. Mannen die daar hun waarde uit hadden gehaald. Mannen die het heerlijk vonden dat gemeenteleden naar hen opkeken.

Gerard had hun zijn plan uit de doeken gedaan. Hij vond het democratisch en rechtvaardig dat er eens andere mensen aan het roer kwamen te staan. Mannen als Harm hadden zich lang genoeg sterk gemaakt voor de gemeente. Zij mochten genieten van hun welverdiende rust. Zo had hij het gebracht. En een frisse nieuwe wind door de gemeente kon ook nooit kwaad. Harm was opgestaan, wild had hij zijn stoel naar achteren geschoven: 'En wel mout hier het eerst vot domnee?' Hij voelde wel aan dat het om hem en Leo zou gaan. Meer dan twintig jaar zaten zij al in de kerkeraad. Het was wel het laatste wat hij wilde, wat meende deze nieuwbakken dominee wel niet. Het was hem al een doorn in het oog dat de dorpskerk uitgegroeid was tot regiogemeente. Zou er straks ook nog iemand van een ander dorp zijn plaats innemen. De gedachte alleen al. Bovendien het ging toch goed? Leo en hij waren het altijd samen eens. Harm zag zich echt niet elke zondag naast Ingrid zitten met de drie kinderen. Ook al waren dat ook zijn kinderen. De zondag was van hem, hij had een vaste plek in de oudste-banken en was niet van plan om dit te veranderen. Leo had ook geprotesteerd. Maar veel minder heftig. Toen Gerard voor had gesteld dat men het hier eerst eens met elkaar moest zijn en wie er voor en wie er tegen zijn plan waren bleek het te gaan om de helft voor en de helft tegen. Heftige woorden vielen over en weer. Tot Gerard de vergadering af had geblazen en iedereen tijd tot nadenken gaf.

Dat was drie maanden geleden. Keer op keer was het terug gekomen als agendapunt. Keer op keer was er geen besluit genomen. Tot de afgelopen avond. En nu was er een scheuring. Diep, diep triest.

Harm kruipt boos tegen Ingrid aan. "Dei Gerard, dei knikkeren wie dr oet"

Gerard kruipt verdrietig tegen Ans aan. Hij begrijpt het niet meer.

Enkele maande later komen er steeds minder mensen naar de zondagse diensten. Mensen zijn veranderd van kerk, hebben hun lidmaatschap opgezegd. Harm komt al maanden niet meer in de kerk en verbied zijn Ingrid om te gaan. Dorpsgenoten kiezen voor Harm. Toch lijdt Harm er onder.

Gerard preekt. Hij wil laten zien dat het niet zijn plan was maar het plan van God zelf. Hoe ongehoorzaam kan men zijn. Elke gemeenteraadsvergadering is nog steeds even heftig. s'Avonds bidt Gerard: "was deze gemeente dan toch het werk van mensenhanden en niet van U Heer? Of ben ik te trots geweest? Ben ik niet diplomatisch genoeg geweest toen ik Uw plan naar voren bracht? " hij weet het niet meer. Hij lijdt er onder.

“ Heb je het al gehoord, Ingrid van Harm heeft borstkanker. In vrij heftige mate . Doktoren zeggen dat ze er veel te lang mee door heeft gelopen”. Ans doet haar jas uit en schud de sneeuw van haar laarzen. Ze heeft boodschappen gedaan in het dorp. Het kon nog net want het zou erg glad worden had men voorspeld. Bij de dorpsbakker worden altijd de laatste nieuwtjes verteld. Daar had ze dit opgevangen. Gerard luistert. Het doet hem pijn. Eigenlijk had hij dit nieuws met haar moeten delen in plaats van anders om. Hij had hier allang van op de hoogte moeten zijn. Zo ging het immers altijd in zijn gemeente als er iets was wist hij het vrijwel gelijk. Hij voelt de drang, ondanks alles, om Ingrid te bezoeken. Maar wat is wijs?

Hij pakt zijn warme mantel van de kapstok, slaat zijn sjaal om en gaat. Het ergste wat hem kan over komen is dat ze de deur voor zijn gezicht dicht gooien.

Een paar honderd meter verder drukt hij met zijn vinger op de deurbel. Hij hoort Harm sloffen in de gang. De deur gaat op een klein kiertje open, Harm steekt zijn hoofd om het hoekje. “ Ie hier?” “ Ja Harm, ik hoorde van Ingrid. Ik ben erg geschrokken en wil graag weten hoe het met haar is.”

De deur gaat iets verder open. “ Kom d’r moar eem in den.” Dat is al meer dan Gerard had verwacht. In de kamer zit Ingrid als een verkleumd vogeltje ineen gedoken bij de open haard. Een plaid om haar smalle schouder tjes. De drie kinderen spelen aan haar voeten alsof er niets aan de hand is.

Ingrid kijkt verwachtingsvol omhoog. Als ze ziet dat het Gerard is verschijnt er een glimlach om haar mond. “ Deed Haarm de deur veur joe oop’n?” Gerard knikt. Reikt haar de hand. Vraagt hoe het met haar is. Harm zit er wat verlaten bij. Weet niet zo goed wat hij moet zeggen. Gerard is hier in zijn huis. Gerard die hij wel verwensen kan. Maar als hij naar Ingrid kijkt ziet hij hoe goed het haar doet dat die zelfde Gerard hier is. Als Gerard voor stelt om samen te bidden voor Ingrid doet ook Harm zijn handen toe en sluit zijn ogen.

Regelmatig zien buurtbewoners Gerard nu het tuinpad op slaan bij Harm en Ingrid. Ze verbazen zich er over. Het was toch hommeles tussen deze twee mensen? Maar Harm draait bij. In zijn nood om zijn vrouw te verliezen ziet hij wie God is en wat de bedoeling is van leven met God. Niet je eigen ik voorop. Maar God. Harm gaat vertellen aan de mensen in de buurt hoeveel steun ze van Gerard ontvangen. Hoe fijn het is als hij met ze bid.

En dan op een zondag als de zon met zijn eerste warme lentestralen de hele wereld op lijkt te fleuren stapt Harm de oude vertrouwde dorpskerk weer binnen. Hij luistert vol aandacht over een preek vol Liefde en Vrede van God. Zijn hart wordt warm. Hij mag die knakker wel die daar op de preekstoel staat. Bij het verlaten van de zaal geeft hij Gerard een hug. “ Ik mag die wel. Kinst mie vergeev’n alles wat ik die an doun heb?” En Gerard knikt. Toch Gods werk.....